

Az emberség ELTÖRLÉSE

Naponta tapasztaljuk, ahogy folyamatosan növekszik a feszültség a világban. Az emberek ingerültek, semmiségek, apróságok miatt, ok nélkül egymásnak rontanak szóban vagy akár tettelesen is az utcán, a közlekedésben, boltokban. A közbeszéd színvonala már nem is süllyed, hanem zuhan, sosem látott mélységekbe. Miért?

**Szép templom, mért sikolt a csended?
Talán az Isten jajszava
A torzult Emberért, kit valaha
a maga képére teremtett.**

Jékely Zoltán: A csend jajszava

♦ Egyre inkább úgy tűnik, hogy nem csupán egyszerű félreértésekről, apró-cseprő napi érdekütközésekről van szó, nem olyasmikről, amiket „tárgyalás útján”, a problémák meg- és kibeszélésével kezelni lehetne. A járványhelyzet, a bezártság pedig, amelynek elvben megálljt kellett volna parancsolnia az egymás ellen törő indulatoknak, észhez kellett volna térítenie az embereket, éppen ellenkezőleg hatott: csak fokozta a feszültségeket. Vagy meglehet, csak kihozta azt, ami már régóta fortyogott a bensőkben. Az ilyen állandósulni látszó konfliktushelyzetek mögött, messze túl az egyes viták konkrét, akkor és ott fontos okain valami nagyon mély oknak kell meghúzódnia. És ez az ok fenyegető. Az emberlétről, az emberség megszüntetésének lopakodó, ám egyre nyílabb törekvéseiről van szó. Globalizmus és nemzeti törekvés állnak szemben egymással, szexuális szabadság és humanizmus, LGBTQ-propaganda és hagyományos családmódel, az abortuszok számának világméretű emelkedése és a megfogant élet védelme, emlékezetkultúra és a múlt teljes eltörlésének szándéka. Az emberlét legalapvetőbb fundamentumai kerültek veszélybe, elsősorban a két természetes nem megkülönböztetésére épülő család, a nemzet összejtje. Miért?

Legalább kétszázötven éve tart az a folyamat, amelyben az Isten képére és hasonlatosságára teremtett ember alkotója helyébe akarta tenni magát, hogy Istentől független lénné, úgymond, szabaddá legyen. Csakhogy ma már, egyebek mellett a pandémia miatt is, nyilvánvaló, hogy ez a törekvés látványosan megbukott. Erre pedig napjainkban a válasz nem az Istenhez való visszatérés, amely garantálná a valódi szabadságot, vagyis azt, hogy mindenki felfedezhesse valódi identitását és rendeltetését. Nem ez a válasz, hanem az úgynevezett poszt-humanizmus szellemi irányzata: az ember, ha már nem a képmása Istennek, ember sem akar lenni többé. Ez áll a mai törekvések mögött. Kenjük el, mossuk össze létezésünk határait, hogy az ember ne tudja, kicsoda ő, és mi a dolga e földön! Vicces dolognak tűnik, ám nagyon is mélyen jellemző erre a helyzetre az állatpofás maszkok terjedő divatja. Ez lett az Isten képmásából. Állatpofa.

A templom pedig csendes, és nem csak a karantén miatt. Többé nem az áhítat szent csendje ez, hanem az egyházé. Az egyházé, amely nem tudja a választ, dadogva keresi a szót, amely megállíthatná mind e borzalmakat. ♦

Kép: Profimedia – Red Dot

